

O zi ca oricare alta, de sâmbătă, adică de sfârșit de săptămână. Că mie personal, îmi displace împrumutatul termen anglosaxon - weekend - ca multe, foarte multe expresii aduse de-a lungul celor peste o sută cincizeci de ani de istorie modernă a noastră, din alte limbi, cele vest europene se înțelege. Împrumutatele nu fac cinste graiului autohton, pe anumite paliere lingvistice - spun cercetătorii altor meleaguri - întinse pe câteva mii de ani î. Hr.

De curând, arheologii chinezi au descoperit relicve materiale, ale unei civilizații atestate cu C14, cu o vechime situată între 6.000-8.000 de ani î.e.n., având indicii asemănătoare cu cele de la Hamangia ori Cucuteni, de la noi; în acest sens solicitând o colaborare la fața locului a specialiștilor români. Aceste lucruri sunt departe de problematica actuală care ne presează/ agasează zi de zi. Media, dominată masiv de explicitările/ contrele aferente COVID 19 aflate pe masa comentatorilor (din ce în ce mai virulenți, nefiind atacați de acest flagel) la vârf de sarcină vizuală, leagă prezenta armă gândită probabil de a mai rări rasa umană, de o multitudine de piese grele ale societății românești precum: pensile, subiect tocat zi de zi de luni de zile, apoi îndatorarea externă și nu în ultimul rând de trântele dintre unii actori aparținând partidelor care se vor la butoane.

Mă desprind cu un fel de lehamite de produsele principalelor posturi TV, cu acei vivanți actori ajunși acum într-o zonă a desuetudinii jurnalistice. Și, prind pe un canal TV exotic - nu de la început - un film realizat prin anul 1966. Este o coproducție sub regia lui Henri Colpi "Steaua fără nume", piesă de teatru (transpusă pe peliculă), a lui Mihail Sebastian. Îi are ca protagoniști pe actorii Cristea Avram și Marina Vlady, dar și pe Claude Rich (profesorul Miroiu) că nu-i așa este o coproducție. Nu ca în altele de mai târziu în care doar caii și figuranții erau români, dar erau coproducții. Alături de acești actori, apar monștrii sacri ai teatrului ori ai ecranului: Grigore Vasiliu Birlic, Eugenia Popovici, Mihai (Mișu) Fotino.

În timpul filmărilor, Cristea Avram, un bărbat frumos și puternic în accepțiunea masculinității, s-a cuplat cu Marina Vlady (o superbitate de femeie) divorțând de Olga Tudorache, cea din urmă luând în mormânt toată suferința acelei despărțiri. La 33 de ani, Olga Tudorache a încărunțit subit și în foarte scurt timp și-a schimbat și fizionomia. Cristea Avram s-a stins din viață la 57 de ani, în anul 1989 de cancer la plămâni, departe de țară, după ce își pierduse întreaga familie, părinți, fratele său iar Marina Vlady îl părăsise demult. Da, un strălucit actor al acelor vremuri (acum aproape nimeni nu-și mai amintește de el) ca mulți alții care au fost lăsați de regimul comunist să se "realizeze" în vest, a sfârșit-o prost; nu s-au putut adapta la cerințele unei societăți capitaliste în care consumerismul - printre altele și în zona cinematografică - trebuia să creeze vedete iar acestea aveau datoria să producă bani. La noi, în acei ani era de-ajuns să fii vedetă că banii veneau de la sine.

În fine acele vremuri au apus demult și odată cu ele și protagoniștii de care- și mai amintesc doar pensionarii ceva mai avansați - în ani. Interesant este că acel playboy - na, că m-am intoxicat și eu! - a putut să plece nestingherit la Paris, rămânând acolo (căsătorit așa cum arătam cu Marina Vlady) iar fratele lui a fost numit de către regimul comunist, Director General al celui mai mare combinat de producere a mezelurilor din țara noastră situat în Popești Leordeni, de lângă București. Avea telefon direct cu conducătorul suprem, hotărându-se cum să fie distribuite carnea și mezelurile către

populația Capitalei și nu numai în acel regim de criză alimentară după anii '80. O ciudată combinație fratefrate, în care unul trăia în mizerie - oficialitățile de la noi în ascuns spuneau că așa și-a dorit el și iată unde a ajuns, iar celălalt pe cai mari la noi. Au mai plecat din țară figuri proeminente ale scenei românești precum, marele interpret de muzică ușoară și nu numai Constantin Drăghici (ajuns cojocar prin Austria) și altele care s-au întors în țărișoara lor de baștină pe care nu le voi numi că sunt în viață.

Subiectul propriu-zis este cu totul altul și anume, cum unii concetățeni (termen Iliescian) ai noștri plecau bine mersi afară, în vest ori în State - fără opreliști, iar imensa majoritate nu putea vizita în perioada comunistă decât Bulgaria, URSS și poate una din celelalte țări cu regim comunist. Dar dacă îți pleca definitiv o rudă, indiferent de nivel, cel rămas era retrogradat într-un post inferior de execuție ori trecut într-un fel sau altul pe o linie moartă.

Nu este o noutate, defectații mai peste tot în lume fie sunt suprimați - cel mai adesea - fie sunt urmăriți în fel și chip până își dau obștescul sfârșit. Da, anul 1966 - la noi - marchează începutul unei noi ere, de democratizare sau așa credeam noi, cei de atunci, în care sistemul comunist impus țării noastre, se dorea a fi cu față umană. Încetul cu încetul magazinele, adesea prăfuite, lustruite rapid, s-au umplut cu mărfuri autohtone, din ce în ce mai diversificate, dar și din import - era atunci o stare de bunăstare nemaivăzută. Probabil că acest zel al conducătorilor de atunci nu a fost pe placul altor actori, membri ai tratatului de la Varșovia, în care domina în țărișoarele lor o sărăcie lucie. Și acest lucru nu a fost pe placul tătucului de la răsărit. Ba a venit la pachet și invazia Cehoslovaciei din anul 1968 la care noi nu am participat și iată s-a dezlănțuit "fandaxia". Cam în același timp au apărut și mandatarii (privații din alimentația publică) apoi s-a dat drumul activităților meșteșugărești independente, - cu contrele firești ale cooperativelor de tot felul controlate de stat - e drept cu doar 1-3 membri.

Era o rază de speranță că în acel sistem comunist putea coexista și unul privat - particular. Nu a ținut prea mult, presiunea economico-politică a celor aflați atunci la butoane a făcut ca acele firave oaze private să dispară. Cred că Deng Xiaoping - marele revelator al economiei chineze probabil s-a inspirat din această inițiativă ceaușistă, susținând pe mai departe că indiferent ce culoare are pisica, că e albă (cea comunistă) ori neagră (cea capitalistă) important este ca ea să prindă șoareci, adică să fie eficientă și nu contemplativă, să fie doar mângâiată fără vreun folos.

Din zona amintirilor nu-mi pot stăpâni o încordare din acea perioadă, de data aceasta, a anilor '80. Proaspăt și foarte tânăr director coordonator, la nici 33 de ani, al unei mari întreprinderi, care avea ca obiectiv principal aprovizionarea populației sectorului trei al Capitalei cu produse alimentare și nu numai. Pe măsură ce ne desprindeam de anul '80, au început să fie stabilite tabele de aprovizionare, cote, bareme și alte invenții restrictive, coordonate de către Ministerul Agriculturii, însușite de Ministerul Comerțului Interior al Anei Mureșan și pe mai departe înghițite de către toate Direcțiile Comerciale Județene inclusiv Direcția Generală Comercială a Capitalei coordonată de către un fost lucrător din servicii.

Pentru că se perora abundența când de fapt era din contră, ca naiv am bântuit prin mai toate întreprinderile producătoare de carne și preparate din carne din Capitală și nu numai. Și ce să vezi - de fapt ce vedeam - că depozitele erau arhipline, nu se livra spre piață (magazine) nici măcar 30% din ce se stabilea pe hârtie. Ca și acum hârtia suportă orice. Astfel la Combinatul din Popești Leordeni - coordonat de acel Avram - zăceau sute de tone de conserve "Ham" destinate către structurile NATO - de acolo și de aiurea din țară erau exportate mii de tone de carne de cea mai bună calitate către URSS dar și către țările din Vestul Europei.

Fiind iscoditor, întrebam, pe unii factori de decizie, ce se întâmplă cu antricoatele de vită ori porc, mușchi, părți anatomice valoroase. Se șoptea că ele se exportă pe bani grei (valută) dar în acele țări

că produsele vin din estul continentului se transformă în făinuri animaliere. Iată marea tragedie și în egală măsură cum a fost trădat conducătorul de atunci, pe acest plan. Acum pe alte segmente - energie, lemn, gaze, petrol, resurse minerale dar și pe cele agroalimentare se întâmplă cam aceleași lucruri și nimeni nu este împușcat. Poate nu neapărat executat, ci doar identificat/ identificați acei actori care produc actualul dezastru economic și evident să fie trași la răspundere că ne-am săturat de trădători români care acționează împotriva românilor. Asistăm într-un fel sau altul la un soi de canibalism intern.

Canibalismul indigen Present și viitor

Acești moderni făuritori de țară

Care ne-au adus-o de ocară

Scălâmbăiate minți autohtone

Menite, așa se pare, doar să ne ordone.

O conduită, cred eu, feudală

Că orice spun, ori fac, e pus la îndoială

De cine oare, cumva un Demiurg?

Ar fi la baza, tembelismelor ce la parcurg?

Ori o nevăzută mână criminală

Ce stă în umbră și nu dă socoteală

De tot ce realitatea ne înconjoară

Ei neavând odihna cinetic necesară.

Ci doar o cinică, știută, abreviațiune

Că doar vetustă-i, aserțiunea, națiune

Trebuie musai, încolonați să fim

Așa s-a stabilit, fără ca noi să știm

Ideea în sine, nu este inedită

E din marxismu'n care omenirea obidită

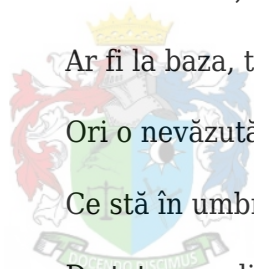
A fost târâtă, fără ca să știe

Acum s-a împlinit sorocul și suntem într-o vrie.

Pe vremuri, ne aliniam disciplinați

Sincer crezând că suntem frați

Acum, fără a fi obligați, zâmbim frumos

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Că suntem iarăși sclavi, în evul luminos.

Nenumărate, seminții ne invadează

Și cu un ton dominator pledează

Că suntem lași, și au dreptate

Ne-a dispărut acea fraternitate

Coagularea nației române

Diluată acum de trădători de neam

Venită din străfundurile terne Ale celor care vor să ne "exterminate".

Nu atât fizic, cât abitur mental

Înlocuind platoșa veche de metal

Nu musai să apere glia în care viețuim

Înstrăinată de lași pe care-i "prețuim"

Fatalismul a fost pentru nația română ca un fel de coloană vertebrală; nu ne-a părăsit în niciun moment al viețuirii noastre pământești. Începând de la Decebalus per Scorilo pe care încearcă să și-l aroge mai toți confrății din sudul și sud-vestul țării noastre, trecând prin Manole Ziditorul și pe mai departe spre osândiții ce au crezut că pot rapid să coaguleze România Mare, toți, au pierdut lupta cu viața. Au lăsat în urma lor o cărămidă - cel puțin - la acest edificiu, România Mare, pe care actualii (după '90) conducători autohtoni nu îl merită și de fapt nici nu-i interesează pentru că în majoritatea cazurilor suntem dominați de alogeni ori de pseudo-alogeni cam asemănători perioadei negre a nației române a anilor '50. M-a marcat un film realizat în anul 1967 - "Diminețile unui băiat cuminte" - regizor Andrei Blaier având ca protagoniști actorii Dan Nuțu și Irina Petrescu. Cea din urmă alături de Liviu Ciulei finalizând roluri memorabile. Și atunci ca și în prezent tinerii sunt într-un continuu freamăt, trăiri interioare deslușite ori nu de apropiați, dar oricum încearcă să le interpreteze într-o anumită formulă socială oricare ar fi ea, dar cumva să se desprindă de către cei pe care îi consideră că sunt depășiți istoric. Atunci actorul Dan Nuțu era un idol, tânăr fiind, reprezenta un magnet pentru întreg eșichierul cinematografic ori teatrul românesc și nu numai.

Tinerii contemporani lui îl sorbeau din ochi, îi studiau gestică, dialogurile etc. Ca mulți alții în anul 1979 se stabilește în SUA, unde pentru început e șofer de taxi, iar după 1990 revine în țară - cu coada între picioare, încercând să lege ceva. Putea aici să devină un simbol al scenei românești; nu a fost să fie. Am stat de vorbă cu câțiva nedreptățiți ai sistemului comunist cât și unii care și-au slujit țara părăsind-o pentru foarte mulți ani. La înapoiere erau străini, decuplați, aproape complet de trecutul lor, de prieteni (care fiecare și-au văzut de treburile lor) de cunoscuți (care nu i-au mai recunoscut), dar cel mai grav că la obârșia familiilor din care au evadat și acolo, cu toate reuniunile de complezență, tot străini au rămas, și-au pierdut filonul autentic național. Există ideea că oamenii își re trăiesc întreaga viață, în mentalul lor de final al existenței pământești. Toți vom ajunge la un moment dat să vedem lumina aceea, sublima viziune în care ne vom contopi cu Divinitatea, iar ea, că așa se cade, ne va așeza spiritul terestru pe locul prestabilit celest, funcție de rolul nostru benefic ori nu pe acest pământ real, material. Spre final mai toți dintre noi realizăm că nu am făcut ce ne-am fi dorit.

Adesea ne-am abandonat propriile idealuri spre a le împlini altora (soție, copii, prieteni). Spre crepuscul, realizăm că multe dintre țintele forte pe care le credeam redute inexpugnabile ale înaltelor comandamente de viețuire terestră, au fost atacate, iar noi, ne-am retras într-o carapace spre a nu fi apoi striviți, spre final de fapt, de neputința de a domina timpul și vicisitudinile lui. Esențial ar fi să-ți realizezi țintele tale de viață, să ai o sănătate robustă și un psihic de nezdruccinat, astfel încât să-ți poți pune amprenta ta până la final. Acum puștani au scule sofisticate de a se cupla către lumea ireală/ imaginară, a jocurilor, care le răpesc adevărata copilărie și le marchează negativ viitorul. De ce? Pentru că sunt nenumărate mijloace moderne, ca de la vârste fragede și până spre senectute să fim decuplați de realitatea înconjurătoare. Nu este un concept nou, este de fapt o reluare pe un alt plan tehnologic actual a unei idei, să spun filozofice, de prin anul 1956 (!). În cartea "Adolescența omului" scrisă de Günther Anders în 1956, arată printre alte aserțiuni: "Pentru a înăbuși în fașă orice revoltă, nu trebuie să se acționeze cu violență. Metodele asemănătoare celor ale lui Hitler sunt depășite. Este suficient să creezi o condiționare colectivă atât de puternică încât ideea însăși de revoltă nu va mai apărea în mintea oamenilor. Idealul ar fi să formatăm indivizii încă de la naștere limitând aptitudinile lor biologice înăscute. După aceea, am continua condiționarea reducând de manieră drastică educația, pentru a îi aduce la o formă de inserție profesională.

Un individ incult nu are decât un orizont de gândire limitat și, cu cât gândirea sa este cantonată în preocupări mediocre, cu atât mai puțin se poate el revolta. Trebuie să facem în așa fel încât accesul la știință să devină din ce în ce mai dificil și elitist, între popor și știință să existe o prăpastie, iar informația destinată publicului larg să fie lipsită de orice conținut cu caracter subversiv. Mai ales fără filozofie. Și aici, trebuie să folosim puterea de convingere și nu violența directă: vom difuza masiv, prin intermediul televiziunii, emisiuni de divertisment care să se adreseze doar laturii emoționale sau instinctive. Mințile vor fi ocupate cu ceea ce este inutil și ludic.

Este bine, printr-o vorbărie și muzică neîncetate, să împiedicăm mintea să gândească. Vom pune sexualitatea pe primul loc al intereselor umane. Nu există un tranchilizant social mai bun. În general, vom face în așa fel încât să eliminăm partea serioasă a existenței, să luăm în derizoriu tot ceea ce este valoros, să întreținem o apologie constantă a lejerității, astfel încât euforia publicității să devină standardul fericirii umane și modelul libertății. Condiționarea va produce astfel ea singură o asemenea integrare, încât unica frică - pe care va trebui să o întreținem - va fi cea de a fi exclus din sistem și deci de a nu mai putea accede la condițiile necesare fericirii. Omul de masă, astfel produs, trebuie să fie tratat precum ceea ce este: o vită, și trebuie să fie supravegheat cum trebuie să fie păzită o turmă. Tot ceea ce conduce la adormirea lucidității sale este bun din punct de vedere social, iar ceea ce ar amenința să îl trezească trebuie să fie ridiculizat, înăbușit, combătut. Orice doctrină care ar pune sub semnul întrebării sistemul trebuie să fie desemnată drept subversivă și teroristă, iar cei care o susțin vor fi apoi tratați ca atare".

Ești într-un fel obligat ca periodic să aduci în actualitate acel somn al rațiunii care naște monștri, titlul unei gravuri a lui Francisco Goya, aserțiune de pe la 1799. Iată că și în prezent este cu prea plin folosit, nu în mod ideatic ci concret aplicat. În opinia lui Goya, agresiunea, servitutea, obligația de a urma un anumit drum, trasat de alții, reprezintă un obstacol care nu trebuie ignorat.

El, atunci, bolnav de saturnism a realizat o vastă operă cu imagini fantasmagorice, delirante în care voința, rațiunea, echilibrul sunt învinse de mârșăvie, suferință, ipocrizie, vicii, stupiditate etc. cu nimic mai prejos decât uriașele derapaje prezente în care a dispărut complet omul, el devenind un CNP, un individ căruia i se atașează o "brățară" de când se naște și până când trece dincolo iar mai recent un QR. Trecând prin filtrul mental al aserțiunilor pe care le-am punctat nu pot să nu mă opresc spre a concluziona că de fapt, am trăit încă o dimineață anostă, chiar dacă am panoramat dinspre seară spre răsăritul soarelui, cel dătător de viață și speranță o sumedenie de trăiri, vise ori visuri; ei bine toate la un loc s-au dovedit deșarte. Derulând pas cu pas, aceste fotograme trecute dar și prezente, parcă dimineața ce tocmai am încheiat-o, nu îmi mai pare chiar așa de anostă, ba,

O DIMINEAȚĂ ANOSTĂ

dimpotrivă și pot privi cu o anumită încredere spre Anul Nou care se întrevede la orizont.

Iarăși, Anul Nou

Da! Anul Nou se vede-n zare

Oare ce-o aduce? Sărăcie, sacrificii

În afară de bombarde ori artificii

Oricum nu întrevăd o bunăstare

Magazinele cochetele, etalând produsele

Aduse de peste mări și țări Demni în sărăcie, ne amăgim doar singuri

Mimând abundența, aruncând cu "sutele"

Și apoi într-o beție colectivă "Confiscând" piețe, oboare ori alte surse

Spre a umple masiv stomacurile grase

Pentru unii la final, se va pune de-o colivă.

Și ce dacă! Noi cei rămași petrecem

Nu-i așa că vom mai apuca un an

Agățându-ne de el, uneori în van

Nu ne pasă, mâncare și băutură vrem.

Popa în altar ne îndeamnă, către smerenie

Că Acela ce e Sus asupra-ne veghează

Iar conștiința noastră musai să fie trează

Cum să fie că aici e o perpetuă dihotomie.

De fapt acum spre început de an Oare mai contează ce e Sus ori Jos

Totul este ca să avem un oarece folos

Din tot ce ne'nconjoară ne agățăm de un ciolan.

Desigur, după o dimineată anostă, așa cum am perceput-o când mi-am început programul, iată că spre miezul zilei zăresc și o rază de speranță. Da, dar ea cât va ține oare?

Florian Laurențiu Stoika